

HANDICAP & ARBEJDE
 Handlingsprogram
 for
 DANSK HANDICAP FORBUND

Dansk Handicap Forbunds socialpolitiske udvalg nedsatte i foråret en arbejdsgruppe om Handicap & Arbejde, som skulle udarbejde et forslag til kongressen, der kunne sætte focus på dette vigtige område for bl.a. at styrke beskæftigelsesmulighederne blandt mennesker med handicaps.

Forslaget, der former sig som en handlingsplan, omhandler følgende delemer:

Historisk opsummering,
 Hvad er handicappet arbejdskraft? – Handikraft,
 Uddannelse,
 Revalidering,
 Produktionsvirksomhed,
 Andre emner,
 Afslutning,
 Arbejdsgruppens medlemmer.

Historisk opsummering

– tilbageblik på DHF's holdninger og indsats vedr. revalidering/arbejdsformidling af fysisk handicappede.

Fra DHF's stiftelse i 1925 til ca. 1970 var et af de vigtigste punkter i DHF's arbejdsprogram, at personer med et fysisk handicap fik mulighed for placering i et lønnet erhverv på arbejdsmarkedet. – I 20'erne og 30'erne pegede Forbundet ofte på et stort antal stillinger i stat, amter, kommuner og koncessionerede virksomheder, der kunne bestrides af lettere handicappede. I 40'erne og 50'erne var bedre arbejdsformidling og det private arbejdsmarked i højere grad i focus.

Da revalideringsloven kom i 1960, slog DHF aktivt til lyd for realiseringen af en løfteparagraf, der få år senere i form af en kongelig anordning gav handicappede (med lige kvalifikationer) »fortrinsadgang« til det offentlige arbejdsmarked. – Tanker om en kvotaordning (dvs. større arbejdspladsers pligt til ansættelse af en procentandel handicappede) var fremme i debatten i løbet af 60'erne; men de blev pure af-

vist af DHF, der ikke mente et sådant system var i danske handicappedes interesser.

DHF's politik var, at personer med handicap gennem uddannelse og revalidering skulle have handicappet kompenseret og derved blive konkurrencedygtige på arbejdsmarkedet.

Forbundet var også en aktiv medaktør gennem 60'erne for at få skabt de fornødne institutionstilbud for arbejdsprøvning, revalideringsklinikker m.v. Der blev også stillet krav om flere ressourcer til kvalificerede revalideringskonsulenter, da revalideringscenter-systemet i slutningen af 60'erne var udsat for et uforsvarligt stort sagspres.

Da det blev klart, at bistandsloven skulle afløse revalideringscenter-systemet, protesterede DHF's socialpolitiske udvalg kraftigt til Folketingets Socialudvalg, hvor vi gjorde rede for: 1) at den dyrt erhvervede ekspertise ville forsvinde ved udlægningen til 275 primærkommuner og 2) at lovgiverne burde satse på et tættere samarbejde mellem revaliderings- og arbejdsformidlingssystem.

Som led i opfølgningen af bistandslovens mere generelle uddannelseshjælp (§ 42), der afløste revalideringslovens bestemmelser, udarbejdede DHF en stor redegørelse om »Handicap & Arbejde«, der i 1982 blev fulgt op med en større undersøgelse af »Udviklingen i kontanthjælpen til uddannelse«. På grund af et »uigen-nemsigtigt« datamateriale i socialstatistikkerne og 70'ernes udvikling fra meget lav til meget høj arbejdsløshed begrænsedes konklusionerne til at konstatere en væsentlig afmatning fra 1976, hvor bistandslovens § 42 trådte i kraft i forhold til perioden 60-75, hvor de 12 statslige og regionalt placerede revalideringscentre havde opgaverne.

DHF's opbakning omkring organisationen med de regionale centre er senere ofte blevet fulgt op af sagkyndige, DSI m.fl.

Forbundets kongres i oktober 1988 tilsluttede sig et princip, hvor det slås fast, *at ENHVER har ret til arbejde*, og at personer med handicap